

Libris

.RO Adaptare după:

Respect pentru oameni și cărți

Ion Creangă

POVESTEA LUI STAN PĂȚITU

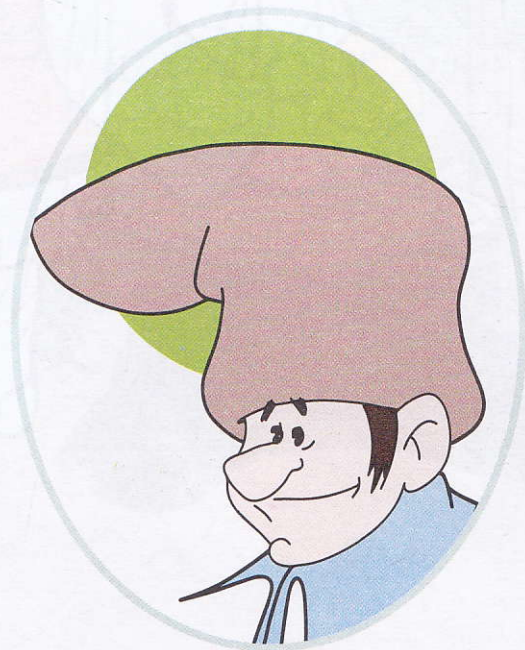
Adaptare text: **Elena Ionescu, Ana-Maria Cozma**

Corectură: **Laura Ivona Dumitru**

Tehnoredactare: **Gheorghe Dumitru**

Ilustrații: **Costin Călimoceanu**

DTP: **Daniel Cozma**

Editura

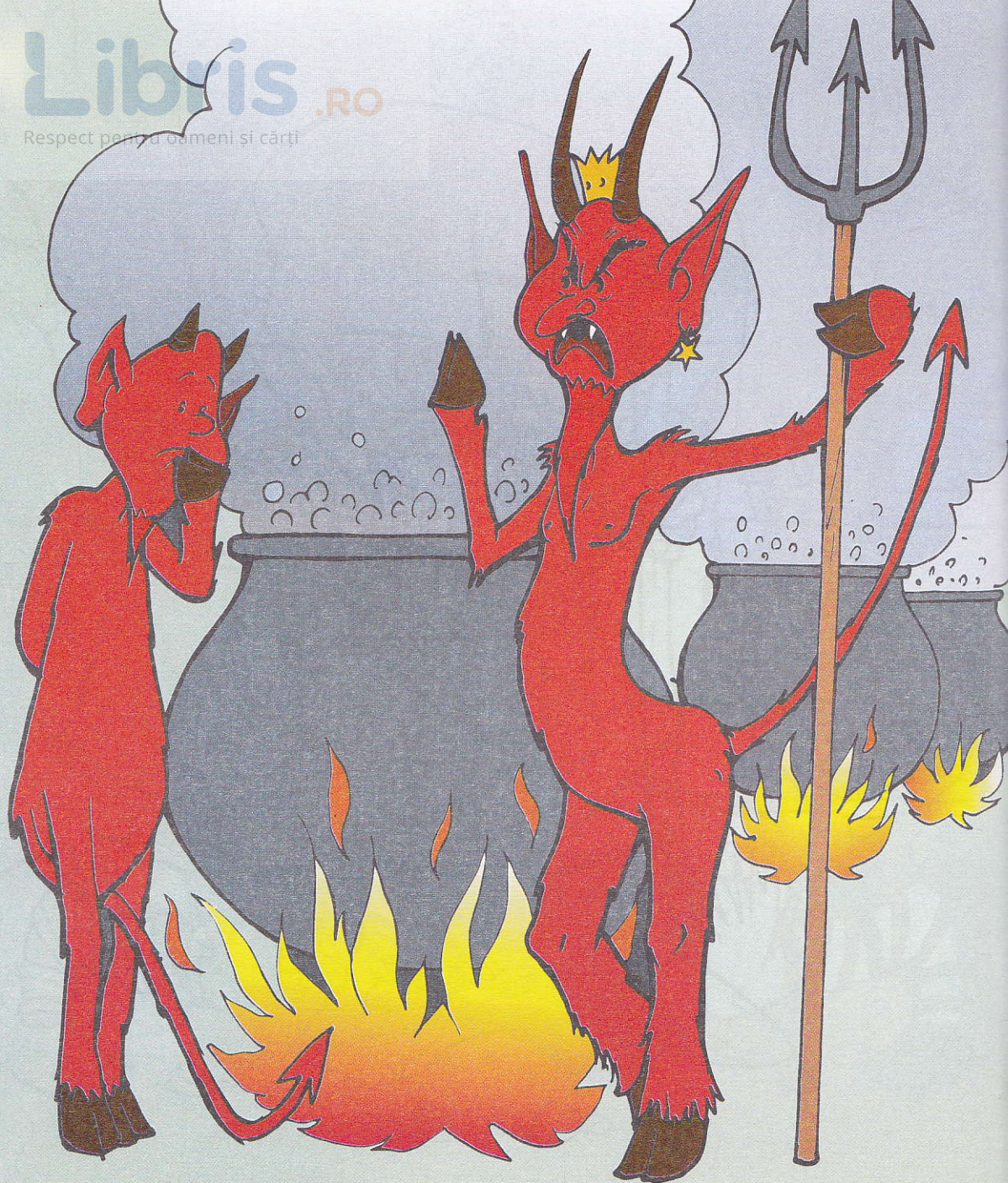
ANDREAS print

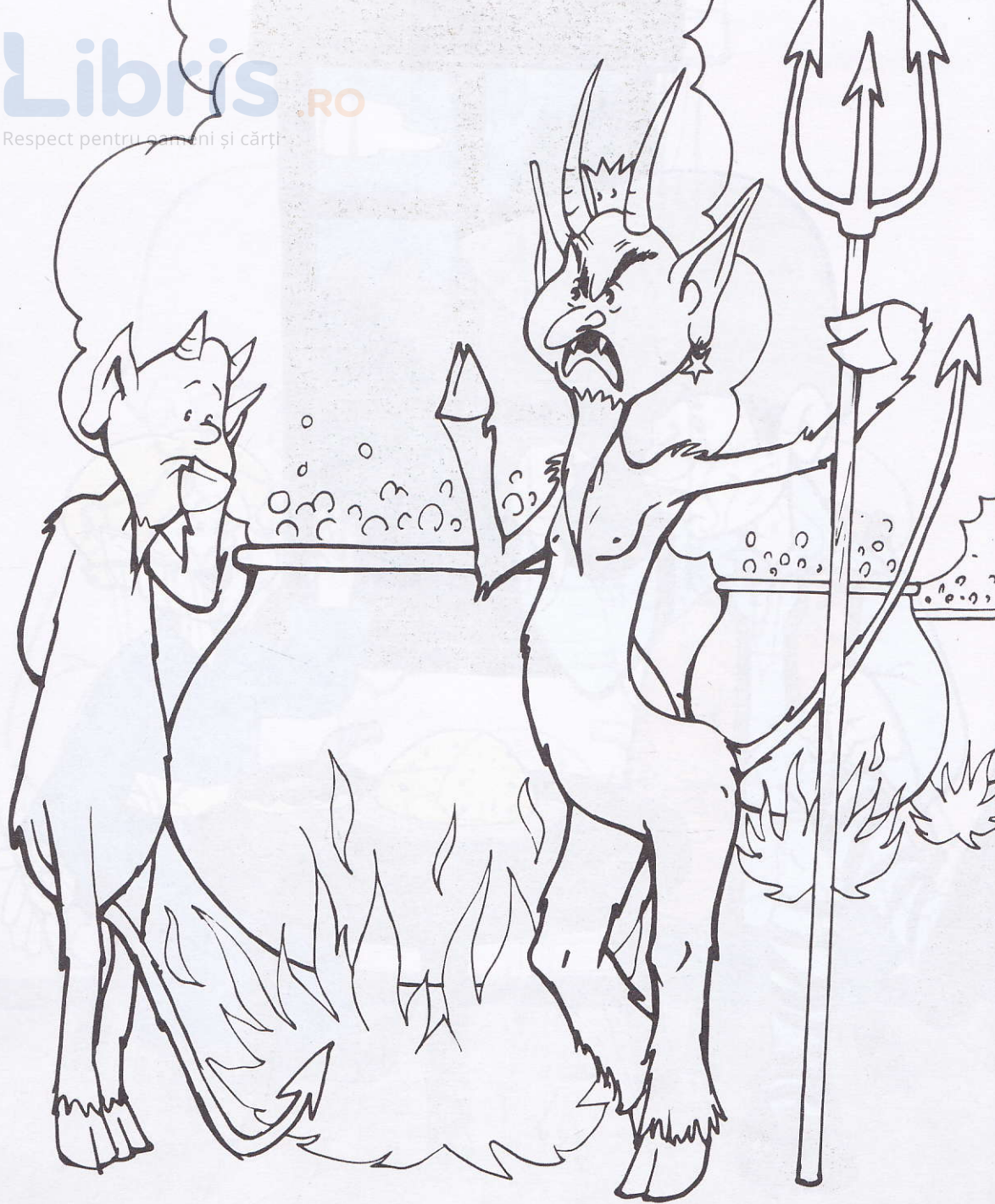
Era odată un flăcău tomnatic, pe care îl chema Stan. De mic copil hoinărea printre străini, fără să cunoască tată și mamă sau vreo rudă care să-i poarte de grijă, până ce nimeri într-un sat mare și frumos. Slujind el cu credință pe la unii, pe la alții, se trezi, la cei treizeci și trei de ani, cu ceva parale puse deoparte, un car cu boi și o vacă cu lapte. Mai apoi își făcu și o căsuță; și nu-l mai prindea somnul de harnic ce era. Toate erau bune, dar urâtul îi venea de hac, mai ales de sărbători. Vorba cântecului: „De urât să fug în lume, / Urâtul fuge de mine...”.

De multe ori i-a venit în cap să se însoare, dar tot amâna; ba la toamnă, ba la primăvară... și vremea îi trecea. Este o vorbă că „până la 20 de ani te însoari singur, la 20-25 de ani te însoară alții; la 25-30 de ani te însoară o babă și de la 30 de ani încolo numai dracu-ți vine de hac!”. Așa și cu Stan. Într-una din zile, el își puse în traistă mămăligă și brânză, înjugă boii și plecă la pădure, să aducă un car cu lemne. După ce termină treaba, se apucă de mâncat. I-a rămas o bucată pe care a pus-o pe un ciot, s-o mănânce careva și să zică „bogda proste!”.

După ce plecă din pădure, se porni o viforniță de nu mai vedeai încotro s-o apuci. Îți era milă să scoți un câine din casă, dară-mi-te un om! Tocmai pe așa vreme își trimise Scaraoschi, căpetenia dracilor, slugile pe pământ ca să vâre vrajbă între oameni și să le aducă nenorociri. Așa se făcu că unul dintre ei nimeri în pădurea din care tocmai plecase Stan. În acea zi nu-i mersese deloc bine și, văzând că nici aici n-a găsit nimic, scrâșnea din măsele și crăpa de ciudă. Și cum sta el pe gânduri, lihnit de foame, văzu boțul de mămăligă, îl înfulecă, apoi plecă la stăpânul său.

Scaraoschi aștepta nerăbdător să-i aducă vești și, după ce îl ascultă, îl întrebă:

– Știi măcar ce a spus omul acela când a lăsat boțul de mămăligă în pădure?
Ai spus ceva după ce ai mâncat?

– Nu știu ce a spus, stăpâne, și nici altceva nu am zis după ce am mâncat-o.

FuriOS pe drăcușor, Scaraoschi, vrând să-l pedepsească, îl trimise pe pământ, la Stan, să-i slujească acestuia trei ani, iar la sfârșit să-i ceară ce va dori el din casă; și acel lucru să fie de trebuință la talpa-iadului.